

Dosarul nr. 2ra-706/19

Prima instanță: (Judecătoria Criuleni, sediul Dubăsari) M. Curtiș
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) Iu. Cimpoi, A. Danilov, I. Secieru

Î N C H E I E R E

10 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Nica Vadim, reprezentat de avocatul Brînza Constantin,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Nica Cristina împotriva lui Nica Vadim, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Dubăsari cu privire la desfacerea căsătoriei, determinarea domiciliului copiilor minori și încasarea pensiei pentru întreținerea copiilor minori,

împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Nica Vadim și s-a menținut hotărârea din 16 iulie 2018 a Judecătoriei Criuleni, sediul Dubăsari,

c o n s t a t ă :

La 17 aprilie 2018 Nica Cristina a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Nica Vadim, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Dubăsari cu privire la desfacerea căsătoriei, determinarea domiciliului copiilor minor și încasarea pensiei pentru întreținerea copiilor minori.

În motivarea acțiunii, reclamanta Nica Cristina a menționat că a concubinat cu Nica Vadim din anul 2012, iar la XXXXX s-a născut XXXXX, care a fost înregistrată cu numele de familie Nica.

A relatat că oficial, căsătoria a fost înregistrată la 27 septembrie 2013, iar ulterior s-au născut XXXXX.

A invocat că pârâtul nu este angajat în câmpul muncii, pleacă periodic la muncă în Federația Rusă și nu acordă ajutor la întreținerea copiilor.

A solicitat reclamanta Nica Cristina desfacerea căsătoriei înregistrată la 27 septembrie 2013 cu Nica Vadim, determinarea domiciliului copiilor minori – XXXXX, cu mama Nica Cristina și încasarea de la Nica Vadim a pensiei pentru întreținerea copiilor minori câte 1 000 lei pentru fiecare.

Prin hotărârea din 16 iulie 2018 a Judecătorei Criuleni, sediul Dubăsari, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Nica Cristina.

S-a desfăcut căsătoria încheiată la 27 septembrie 2012 între Nica Vadim și Nica Cristina, la Primăria s. Pârâta, raionul Dubăsari, cu nr. de înregistrare 69.

S-a încasat de la Nica Vadim în beneficiu statului suma de 200 lei cu titlu de taxă de stat pentru înregistrarea desfacerii căsătoriei.

S-a încasat de la Nica Vadim în beneficiul Cristinei Nica, începând cu 26 martie 2018, pensia pentru întreținerea copiilor minori- XXXXX în mărime fixă de 1 000 lei lunar pentru fiecare copil, până la atingerea majoratului.

S-a încasat de la Nica Vadim în beneficiul statului suma de 1 080 de lei cu titlu taxă de stat.

S-a determinat domiciliul copiilor minori- XXXXX, cu mama Nica Cristina.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că conviețuirea soților și păstrarea familiei în continuare sunt imposibile.

La fel, prima instanță a stabilit că reclamanta dispune de condiții materiale suficiente și condiții de trai decente pentru dezvoltarea sănătoasă și corectă a copiilor minori pentru a le asigura un nivel de trai optim, adecvat și în interesul suprem al acestora, care constituie interesul superior al copilului, de care trebuie să se conducă instanța de judecată la determinarea domiciliului copiilor minori.

Astfel, prima instanță a considerat necesar de a determina domiciliul copiilor minori cu mama acestora.

De asemenea, prima instanță a concluzionat că din adevărta de salariu prezentată de pârât, nu poate fi stabilit care este salariul acestuia, respectiv instanța este în imposibilitate de a stabili cuantumul pensiei de întreținere încasate din salariu și alte venituri ale pârâtului, atâta timp cât aceste venituri nu sunt clar stabilite și nu pot fi luate în considerație de către instanță drept limite exacte din care să poată fi calculat cuantumul pensiei pentru întreținere prevăzut de art. 75 alin. (1) din Codul familiei.

Respectiv, instanța de fond a ajuns la concluzia că în circumstanțele existente, este necesar de a fi stabilit cuantumul pensiei pentru întreținerea copiilor minori în sumă fixă, conform art. 76 din Codul familiei, în mărime fixă de 1 000 lei lunar pentru fiecare copil, până la atingerea majoratului.

Prin decizia din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Nica Vadim și s-a menținut hotărârea din 16 iulie 2018 a Judecătorei Criuleni, sediul Dubăsari.

La 13 februarie 2019 Nica Vadim, reprezentat de avocatul Brînza Constantin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești în partea încasării pensiei pentru întreținerea copiilor minori, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri, prin care să fie încasată pensia pentru întreținerea copiilor minori în cuantum de ½ din salariu.

Recurentul Nica Vadim, în motivarea recursului a invocat că instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

A specificat recurentul că instanțele de judecată nu au ținut cont de prevederile art. 75 Codul familiei, care prevede că cuantumul pensiei de întreținere încasate pentru 3 copii este de ½ din salariu și alte venituri.

A reiterat recurentul că astfel nu s-a luat în considerație faptul că este angajat în

câmpul muncii la Societatea cu Răspundere Limitată "Levabaciu" și are un salariu stabil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 27 noiembrie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 13 februarie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Nica Vadim, reprezentat de avocatul Brînza Constantin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Nica Vadim, reprezentat de avocatul Brînza Constantin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari